

това, то развѣ Било-Варенъ, Робеспьеръ и Маратъ. Кондорсе до нѣйдѣ се опита да извади на явѣ нѣщо подобно въ конституцията отъ 1793 година. Централизацията основана отъ монархическата властъ върху развалинитѣ на стария феодализъмъ и муниципалнитѣ волности, бѣше досигнала крайнитѣ си прѣдѣли въ почетъка на революцията. Новото законодателство се стрѣмеше да ослаби централизацията, която замѣняваше съ мѣстни избирателни власти управителитѣ назначени отъ министерствата. Но въ сѣщото време трудността на положението изискваше единодушни усилия, което не отказваха нито Жирондинцитѣ нито Якобинцитѣ. Мнимия, феодализъмъ на Жирондинцитѣ имаше за цѣль да противодѣйствува само на господството на парижската община. Испърво тѣ се помѣчиха да ѝ противопоставятъ Конвента дѣто тѣ господствуваха; по-сетнѣ, когато изгубиха прѣобладанието въ Конвента, тѣ сториха непростителна грѣшка дѣто подигнаха срѣщу парижската община департаментитѣ, дѣто тѣ се ползуваха още съ голѣмо влияние. Тая распря побърка правилната организация на републиканското правителство. Но тѣ се радваха на това правителство не по-малко отъ противниците си; сяка отъ партиитѣ въ принасянието си, смяташе исклучително себѣ си способна да спаси Франция; взаимната имъ умраза не остѣжпваше прѣдъ прѣдаденостъта имъ къмъ Републиката.

Беспристрастната история трѣбва да очисти Жирондинцитѣ отъ обвинението въ желание да разчленятъ Франция, но тя ще ги укори въ неблагоприятна борба, която послужи за поводъ и оржие на бунтове, които покриха съ кръвъ Франция и които я изложиха на най-гибелни опасности, като благоприятствуваха косвенно на неприятелското нахлувание. Още по-тежка е отговорността за събитията, за които ние съ съжяление ще трѣбва да споменемъ.